

Наполеонъ I по всякъй начинъ уплаши и притѣсни Папа Пія VII но безъ да може да го побѣди. Слѣдъ паденіе-то му Піи ся завърнѣ отъ Французско-то робство въ Рымъ, и първо-то му дѣло бѣше да установи пакъ орденъ-тъ на *Иезуиты-тъ* въ 1814 годинѣ. На всякадѣ сега ся появи една нова ревность въ Католическѣ-тъ църквѣ, за да привземе пакъ изгубены-тъ полета и да разширочи граници-тъ си.

Въ *Италіѣ* това сполучи най-малко, не зашто-то реформація-та е сполучила толкози силно, но революція-та. Най-добры-тъ Италианци въздышахъ и желаехъ пакъ да станжтъ единъ свободенъ и съединенъ народъ, и на всякакво напрѣдваніе въ това отношеніе прѣпятствуваше Папа-та; по кож-то причинѣ и станжхъ повторителны вѣстанія, въ кои-то даже и Піи IX въ 1848 год. ся испѣди отъ Рымъ. Наслѣдникъ-тъ Наполеоновъ го възстанови пакъ съ силѣ-тъ на орѣжія-та и го постави подъ покровителство-то на Французскы-тъ войскы. Тази услуга спечали за него склонность-тъ на духовенство-то, тѣй що-то той като избавитель на църквѣ-тъ, въ 1852 годинѣ ся прѣвозгласи за царъ. Но това не му прѣпятствуваше да заключи единъ съюзъ съ революціонерскы-тъ Италианци, чрѣзъ кой-то Австрія въ 1859 годинѣ ся исклучи почти отъ цѣлѣ Италиѣ, църковна-та държава ся ограничаваше върху единѣ петѣ часть на пространство-то си, и отъ най-хубавѣ-тъ странѣ съ Неаполь ся състави едно кралевство. Отъ